

Beroep, op 1 oktober 2002 ingesteld door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk der Nederlanden

(Zaak C-350/02)

(2002/C 323/35)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 1 oktober 2002 beroep ingesteld tegen het Koninkrijk der Nederlanden door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door M. Shotter en W. Wils, als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. Vast te stellen dat door niet-vaststelling van alle nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen om de artikelen 6 en 9 van Richtlijn 97/66/EG⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de telecommunicatiesector, in het nationale recht om te zetten of in elk geval door die bepalingen niet aan de Commissie mede te delen, het Koninkrijk der Nederlanden zijn verplichtingen krachtens het Verdrag niet is nagekomen.
2. Het Koninkrijk der Nederlanden te veroordelen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 6 van richtlijn 97/66/EG is niet volledig omgezet. De Nederlandse wetgeving, en met name artikel 11.5 van de telecommunicatiewet, verlangt alleen dat de in het afgeleide recht genoemde verkeersgegevens verwijderd of geanonimiseerd worden. Deze bepaling is slechts met de richtlijn in overeenstemming voor zover er in de desbetreffende lagere regelgeving sprake zou zijn van een uitputtende opsomming van alle verkeersgegevens, behalve die bedoeld in artikel 6, leden 2 en 3, van de richtlijn. De Commissie is nog geen mededeling gedaan van bepalingen van lagere regelgeving met een dergelijke uitputtende opsomming.

Artikel 9, onder a), van de richtlijn (opsporing van kwaadwillige of hinderlijke oproepen) is niet omgezet zoals de Nederlandse autoriteiten hebben toegegeven.

⁽¹⁾ PB L 24, blz. 1.

Verzoek van de Korkein hallinto-oikeus van 10 oktober 2002 om een prejudiciële beslissing in de door Marie Lindfors ahangig gemaakte zaak

(Zaak C-365/02)

(2002/C 323/36)

De Korkein hallinto-oikeus heeft bij beschikking van 10 oktober 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 14 oktober 2002, in de door Marie Lindfors ahangig gemaakte zaak, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vraag:

Moet artikel 1 van richtlijn 83/183/EEG⁽¹⁾ van de Raad betreffende de belastingvrijstellingen bij definitieve invoer uit een lidstaat van persoonlijke goederen door particulieren, aldus worden uitgelegd dat de autovero (voertuigbelasting) die overeenkomstig de autoverolaki (voertuigbelastingwet) wordt geheven over een in het kader van een verhuizing uit een andere lidstaat in Finland ingevoerd motorvoertuig, een verbruiksbelasting in de zin van artikel 1, lid 1, van de richtlijn is, dan wel of een dergelijke autovero een specifieke heffing of belasting op het gebruik van de goederen in het land zelf in de zin van lid 2 van dat artikel is?

⁽¹⁾ PB L 105, blz. 64.

Beroep, op 28 oktober 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-385/02)

(2002/C 323/37)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 28 oktober 2002 beroep tegen Italiaanse Republiek ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Klaus Wiedner en Roberto Amorosi als gemachtigden.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, doordat de Magistrato per il Po di Parma, gedecentraliseerd bureau van het ministerie van Openbare werken (thans ministerie van Infrastructuurvoorzieningen en Vervoer), de opdrachten betreffende de voltooiing van de bouw van een bekken voor het beheersen van het hoogwater van de bergrivier Parma te Marano in de gemeente Parma, betreffende het in orde brengen en de voltooiing van een bekken voor het beheersen van het hoogwater van de